

COMPLETĂRI LA *DICȚIONARUL ETIMOLOGIC AL LIMBII ROMÂNE (DELR)*

DRAGOȘ MOLDOVANU*

În anul 2012 am publicat în „Revue Romane”, vol. 47, nr. 1, p. 161–179, articolul *La découverte d'un mot et de son étymologie: le lat. **clivus** en roumain et dans les patois ukrainiens carpatiques*. Pe lângă etimologie – care este certă – am oferit și o prezentare sistematică a evantaiului semantic al acestui cuvânt, cvasinecunoscut, cu citate românești, apoi a variantelor sale, fonetice, lexicale și morfologice, în sfârșit, a corespondentelor din alte limbi (ucraineană și albaneză), de o manieră care să faciliteze preluarea integrală sau selectivă a întregului material în lucrări lexicografice (DLR și DELR). Conștient de faptul că revista menționată (ca și multe alte reviste de romanistică) nu va putea fi consultată (de altfel nici nu figurează în bibliografia lor), am trimis fotocopii după articolul meu, pentru a-l face cunoscut redactorilor celor două opere lexicografice fundamentale. Spre surprinderea mea, articolul a fost ignorat, astfel încât în DELR (vol. II, partea 1, București, Editura Academiei Române, 2015) și în DLR (serie nouă, în curs de definitivare), cuvântul *chiu*, care reprezintă o prețioasă relicvă a latinității dunărene și, în același timp, o nouă concordanță cu friulana, cu dialectele italiene nordice și cu albaneza, a fost eliminat cu totul. Considerând că această omisiune este inacceptabilă, m-am gândit să ofer un rezumat al analizei mele, publicat într-o revistă (ALIL) inclusă în bibliografiile DELR și DLR, cu speranța că ea va fi avută în vedere măcar în DLR (Litera C), care încă nu a fost predat la tipar. Toate citatele au fost preluate din materialul de anchetă al dnei Gabriela Macovei, adunat din Vrancea și publicat în mai multe lucrări de specialitate.

CHIU s.n. (Regional, mai ales în Vrancea) **1**. Culme îngustă de deal sau de munte, cu versanți abrupti. *Chiul dealului înseamnă o creastă, o culme de munte.// Chiul dealului sau zarea dealului e același lucru*. ANCHETĂ.

1.a. Vârf ascuțit. *Voi spuneți chisc; noi așa am apucat din bătrâni: chiul dealului. // Chiurile sunt cele mai înalte, mai stâncoase și mai ascuțite vârfuri din acei munți*. ANCHETĂ.

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” al Academiei Române, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

1.b. Cumpăna apelor. *Chiul dealului desparte două chiuri de apă. // Chiul apei sau schiul apei [este] cumpăna munților de unde pornesc schiurile de apă.* ANCHETĂ.

1.c. Cărare pe culme. *Chiul dealului [este] poteca [...] care merge pe creasta dealului. // Prin bătrâni se spunea: „ia-o pe chiul ăla!” adică pe o creastă de deal, o culme în lung [...]. Îi singura cărare de unde se vede și într-o parte și în cealaltă.* ANCHETĂ.

1.d. Tăișul baltagului. *Bătrânii spuneau: „l-am atins cu chiul baltagului”, adică cu vârful baltagului, care vine întors ca la cosor.* ANCHETĂ.

2. Pantă sau coastă de deal abruptă; râpă, prăpastie. *Chiul este o [...] coastă mergând până-n vârf. // Dealu la Chiul, Râpa la Chiu [...] denumesc o râpă stâncoasă. // Chiurile pe Rața [este] un loc prăpăstios tare.* ANCHETĂ.

2.a. Cărare pe o coastă abruptă. *O luai pe chiul dealului ca să poți ajunge la culmea dealului. // Coborâm pe schiu la vale, adică-i o potecă printre poieni, cu piatră pe ea, cu stâncă multă.* ANCHETĂ.

2.b. Porțiunea în pantă abruptă a cursului unui pârâu; p. e x t. pârâu cu un astfel de curs. *Un chiu are cădere mare, adică curge în pantă mare. [...] Toate chiurile au cădere mare. // Îi chiu numai dacă-i pârâu îngust și-s locuri stâncoase.* ANCHETĂ.

2.c. Torent; și în e x p r. *apa vine chiu ‘curge torențial’. Chiul Văcăriei are apă când plouă sau se topește zăpada. // La vreme rea vine apa chiu.* ANCHETĂ.

2.d. Perete de stâncă pe care „îl sare” un pârâu; cascadă. *Chiu la noi se spune la o cădere, la o cascadă. // Schiul apei înseamnă că coboară pe stânci apa, cade în cădere [= în cascadă].* ANCHETĂ.

2.e. Cărare pe lângă un pârâu cu o pantă abruptă. *Când spuneau „mergem pe chiul apei” sau „mergem pe chiu în sus”, asta însemna că o luam pe apă în sus, adică pe marginea apei, pe cărarea care însoțește apa.* ANCHETĂ.

2.f. Groapă adâncă în coasta unui munte; văgăună. *Chiua îi isarului [...] îi numai văgăuna. // Chiul Zboinii Negre este o cufundătură, o găvăună.* ANCHETĂ.

– Derivate: **a.** Diminutive: **chiuleț, chiulică, chiișoară**; **b.** Augmentative: **chiloi, chioană, chilană, chiuloană, chiuloi, chioan, chioaie.**

– Contaminări: **a.** Cu sensul de „vârf stâncos și ascuțit”: **chiufleică** (+ *țifleică*), **chiufleură** (+ *țifleură*), **chiumandău** (+ *țigmandău*), **chiurlui** (+ *țurlui*), **chiuhă** (+ *ciuhă*), **chiucău** (+ *ciucău*), **chiucan** (+ *ciucan*), **chiucar** (+ *ciucar*); **b.** Cu sensul de „prăpăstii, stâncării, locuri rele”: **chiuhăraie** (+ *tihăraie*), **chiuhar** (+ *țuhar*), **chiuhau** (+ *țuhau*), **chiuclau(r)** (+ *coclau(r)*).

– Pl. **chiuri**. Variante: **chiuă**, pl. **chii** s.f. (sub influența sinonimelor uzuale *culmare* și *chică*); **chiur** s.m. și **chiură** s.f. (sg. refăcute de la pl. **chiuri**); **schiu**, pl. **schiori** s.n. (explicabil prin proteza lui *s-*, ca în *căluș – scăluș, cheuna – scheuna, chiaucă – schiaucă, cofană – scofană* etc.); **schioră**, pl. **schiore** s.f. (sg. refăcut de la pl. *schiori*); **chie** s.f. (sg. refăcut de la pl. *chii* al lui *chiuă*) și **ghie**

(prin sonorizarea cons. palatale); **ĉiu** (în nord-estul Transilv., prin evoluția dialectală a oclusivei palatale *k'* la africată); **tiu** (în sudul Transilv., prin evoluția dialectală a oclusivei palatale *k'* la oclusivă prepalatală).

– Etimologie: lat. **clivus**, **-i** s.m. (< v. italic **klei-ȳos* ‘côte, pente d’une montagne’), ‘pente aride’ (locus acclivis et arduus) → ‘somet aux bords escarpés’ (clivus mons), deal cu mare înclinare a pantei (devexitas), cărare în pantă (semita acclivis/declivis), albie în coasta muntelui (alveus in latere montis situs), torentul (vallis pluviale) format pe povârnișul unui munte. Păstrat în nordul Italiei: friulanul *kleve* ‘drum abrupt, râpos’, valtelinezul *ĉef* ‘abrupt’, lucchezul *chivicello* ‘culme’, istriantul *kio*, valezul *kl'aiva* și în toponime din zona respectivă. Fricativa bilabială fonică *-w-* a evoluat la fricativă labiodentală în italiană și retoromană, iar în română la semivocala *-y-*. Un v. rom. *cliȳu* a fost împrumutat în graiurile ucrainene carpatice în forma *klywa* ‘coastă de deal, râpă’, ‘vârf neîmpădurit al unui deal’, printr-o adaptare morfologică, la fel ca v. rom. *clagu* (< lat. **clagum*) > ucr. *Klaga*. Un alb. *qye* s.f. ‘somet de montagne’, ‘dos de couteau’, ‘rocher en pointe; paroi de rocher’, cu pl. *qetë*, considerat drept un cuvânt misterios de către Eq. Çabej, se explică prin latinul *clivis* (forma de feminin a lui *clivus*, de la care grupul consonantic *cl* a putut evolua la prepalatala surdă *q* prin secolele II–III d.H. (după datarea lui G. Bonfante).

**ADDITIONS TO THE
ETYMOLOGICAL ROMANIAN LANGUAGE DICTIONARY (DELR)**

ABSTRACT

Discovered in the Vrancea County as a result of toponymic surveys, the Rom. *chiu* has the semasiological field of its etymon, the Lat. *clivus*. The intermediary phase of its phonetic evolution (*cliȳu*) is indirectly attested by the Ukr. *klyva*. The same Latin lexical base was preserved in Alb. *qye* as well. The Romanian word must be added to both the Romanian-Albanian correspondences registered up to the present day and to those among Romanian, Rhaeto-Romance and the Northern Italian dialects.

Keywords: *toponymic survey, interlinguistic contacts, resemantisation, semasiological field, Romance correspondences*

